

Arrest

nr. 212 228 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 19 mei 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer R.O.. Op 8 december 2015 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. S. O.

Voor naam: R.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: 06.05.1974

Geboorteplaats: Goiania

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 19.05.2015, in functie van haar echtgenoot zijnde O. A. R. (RR. ...).

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Uit de gegevens van het Rijksregister, het administratief dossier en het samenwoningverslag dd. 28.11.2016 blijkt het volgende:

- betrokkene staat sedert 15.10.2016 als alleenstaand vermeld in het Rijksregister. Vanaf die datum is er geen samenwoning meer tussen betrokkenen.*
- werd opgemerkt dat de relatie tussen betrokkene en dhr. O. beëindigd is. Betrokkene laat niks meer weten verklaart dhr. O.. (samenwoningverslag dd. 28.11.2016)*
- Dhr. O. verklaart in zijn schrijven "tot slot kan ik besluiten dat ik aanvoel dat ons huwelijk andere bedoelingen had dan samen iets op te bouwen en gelukkig zijn. Ik voel me misbruikt."*

Betrokkenen vormen geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Huwelijksakte dd.5.05.2015 tussen betrokkene en dhr. O.*
- Attest van het OCMW te Leper dd. 24.05.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen enkele vorm van steun heeft ontvangen.*
- Raamovereenkomst flexijob in de horecasector dd. 14.04.2017 bij werkgever dhr. B. P.;*
- arbeidsovereenkomst dienstencheques bij werkgever [...] dd. 25.01.2016 + individuele overeenkomst met betrekking tot de toekenning van maaltijdcheques dd. 25.01.2016 + bijhorende loonfiches voor de periode januari 2016 - april 2017.*
- Inschrijvingsformulieren Nederlands tweede taal dd. 20.09.2016 en 17.01.2017 bij CVO De Panne + deelcertificaten Nederlandse tweede taal*
- Attesten integratie en inburgering*
- Blanco aanvraag betreffende erkenning van een buitenlandse studiebewijs met een Vlaams studiebewijs op secundair niveau*

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd.19.05.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratieve dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Sedert 15.10.2016 staat betrokkene als alleenstaand ingeschreven in het Rijksregister. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Het huwelijk met de referentiepersoon heeft slechts iets meer dan 1 jaar stand gehouden. Dhr. O. verklaart in zijn schrijven "tot slot kan ik besluiten dat ik aanvoel dat ons huwelijk andere bedoelingen had dan samen iets op te bouwen en gelukkig zijn. Ik voel me misbruikt."

Uit alle gegevens blijkt dan ook dat betrokkenen geen familiale cel meer vormen.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende haar tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Wat betreft het attest van het OCMW te leper dd. 24.05.2017 blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen steun heeft ontvangen.

Wat betreft de sociale - en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor: Uit de attesten (betreffende cursus integratie en inburgering, documenten betreffende de cursus Nederlands tweede taal) blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4,1 ° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° en 4° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, noch van huishoudelijk geweld.

Er werd op 6.05.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio- economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen andere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België. Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F- kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. Het eerste middelonderdeel luidt als volgt:

"Art. 42quater Vr.W. stelt :

' § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden

van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. ' .

Overeenkomstig art. 42quater § 1, 1e lid, 4° Vr.W. kan er bijgevolg een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, in de volgende drie gevallen:

° het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard ;

° het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd ;

° er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Deze drie mogelijkheden tot beëindiging stemmen overeen met drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht geopend hebben.

Het feit dat er een einde gesteld werd aan de gezamenlijke vestiging, is enkel van toepassing op het geval van bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen, dus uiteraard niet op huidig geval.

Dienaangaande zij verwezen naar arrest R.V.V. nr. 169.961 dd. 16 juni 2016, blz. 6 (stuk 4).

Het huwelijk van concludente werd nog steeds niet ontbonden. De echtscheidingsprocedure zal ingeleid worden op 20 juni 2016 (zie stuk 6), en het echtscheidingsvonnis zal waarschijnlijk eind dit jaar uitgesproken worden. Concludente is uiteraard niet in staat een vonnis voor te leggen, dat nog niet uitgesproken werd. Het komt aan de verwerende partij toe, indien zij voorhoudt dat er wél reeds een vonnis uitsproken zou zijn, dit vonnis voor te leggen

Concludente is op 5 mei 2015 in het huwelijk getreden ; op huidig ogenblik, 8 juni 2018, is dit huwelijk niet ontbonden. Concludente bevindt zich bijgevolg niet in het geval voorzien door art. 42quater § 1, 1e lid, 4°, Vr.W.

Aangezien concludente zich niet bevindt in het geval voorzien door art. 42quater § 1, 4°, Vr.W., is het irrelevant na te gaan of één van de uitzonderingsgevallen voorzien in art. 42quater § 4 Vr.W. van toepassing zou kunnen zijn. Er kan enkel nagegaan worden of er een uitzondering op een bepaalde regel kan zijn, indien de regel, waarop deze uitzondering zou bestaan, effectief van toepassing is, quod non in casu."

2.1.2. Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet stelt dat binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd wordt beëindigd, of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl. Stukken Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van "permanent samenwonen" van de betrokkenen, maar overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, wél een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"Uit de gegevens van het Rijksregister, het administratief dossier en het samenwoningverslag dd. 28.11.2016 blijkt het volgende:

- *betrokkene staat sedert 15.10.2016 als alleenstaand vermeld in het Rijksregister. Vanaf die datum is er geen samenwoning meer tussen betrokkenen.*
- *werd opgemerkt dat de relatie tussen betrokkene en dhr. O. beëindigd is. Betrokkene laat niks meer weten verklaart dhr. O.. (samenwoningverslag dd. 28.11.2016)*
- *Dhr. O. verklaart in zijn schrijven "tot slot kan ik besluiten dat ik aanvoel dat ons huwelijk andere bedoelingen had dan samen iets op te bouwen en gelukkig zijn. Ik voel me misbruikt."*

Betrokkenen vormen geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden."

Verzoekster betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenoot. Zij toont niet aan dat er nog een minimum aan relatie zou bestaan tussen beiden, wel integendeel : verzoekster heeft het in haar verzoekschrift over leugens en pogingen tot wraak vanwege haar echtgenoot, zij verwijst naar het feit dat de procedure tot echtscheiding is opgestart en zij stelt zelf dat het echtscheidingsvonnis waarschijnlijk eind dit jaar zal worden uitgesproken. Aldus toont zij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenoot.

2.1.3. Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster het volgende:

“2. Totaal ten overvloede en louter ten academische titel : zelfs indien het geval voorzien door art. 42quater § 1, 4°, Vr.W. van toepassing ware - quod certissime non ! - dan nog zou concludente zich bevinden in het uitzonderingsgeval voorzien door art.42quater, § 4, 4° Vr.W.

Het gaat inderdaad om een bijzonder schrijnende situatie ; dit blijkt ten genoegen van rechte uit :

° de klacht die concludente op 22 juni 2017 neerlegde tegen haar echtgenoot (stuk 7) ;

° de verklaring van Patricia D. L. dd. 16 mei 2018 (stuk 8) ;

° de verklaring van Bernard D. dd. 18 mei 2018 (stuk 9).

Uit deze stukken blijkt dat de echtgenoot van concludente haar manu militare het huis uit gezet heeft, waarna hij haar gestalkt heeft in een poging haar te overhalen het echtelijk leven te hervatten. Zijn verklaring vermeld in de bestreden beslissing (blz. 1, midden) (“Tot slot kan ik besluiten dat ik aanvoel dat ons huwelijk andere bedoelingen had dan samen iets op te bouwen en gelukkig zijn. Ik voel mij misbruikt”) is zwaar gelogen en is niets anders dan een poging tot wraakneming op concludente.

Concludente heeft bovendien, door het voorleggen van de stukken m.b.t. haar tewerkstelling, voldaan aan de vereiste voorzien door art. 42quater, § 4, in fine, Vr.W., nl. door aan te tonen dat zij werknemer is zodat zij over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, Vr.W. beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.”

2.2.2. Verzoekster beroept zich op artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling voorziet een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht “indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek” “voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 mei 2017 een brief ontving van de verwerende partij, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“Geachte [...],

In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea

[...]

2) Ten tweede dient u –indien u meent hieraan te voldoen- bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval ‘niet van toepassing (is):

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1e of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek;..."

- 3) Ten derde dient u - indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden - aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea "én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen- dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."
U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.

Hoe kan u dit concreet aantonen? (opgelet: deze deze opsomming is niet-limitatief!)

[....]

- o bijzonder schrijnende situaties: vb. medische attesten, PV's, rechterlijke uitspraken,...
 - o werknemer: werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden)
 - o zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds, dienstig voor een inschrijving in het vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven
 - o beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) / bij zelfstandige activiteit in het buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit
- 4) Ten vierde dient u een recent QCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

P.S. Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Hieruit blijkt dat verzoekster uitvoerig werd ingelicht over de documenten die dienden overgemaakt te worden.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster daarop een attest van het OCMW, een huwelijksakte, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, attesten van opleidingen en attesten van inburgering bijbracht. Van andere documenten is geen sprake.

Op basis van de door haar verschaft informatie werd vervolgens door de gemachtigde beslist dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet niet konden toegepast worden.

Verzoekster stelt thans dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, en voegt daartoe bij haar verzoekschrift enerzijds een klacht die zij op 22 juni 2017 neerlegde tegen haar echtgenoot, en anderzijds twee verklaringen van derden. Zij meent zich dus te bevinden in het uitzonderingsgeval zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou dus zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Aangezien het eerste stuk –met name de klacht- dateert van vóór de bestreden beslissing doch niet aan de verwerende partij werd overgemaakt, en de twee verklaringen dateren van

ná de bestreden beslissing, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij deze niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien verzoekster ten aanzien van de verwerende partij niet had aangetoond dat zij zich bevond in een uitzonderingssituatie, kan zij niet dienstig verwijzen naar de stukken met betrekking tot haar tewerkstelling teneinde te voldoen aan de vereisten zoals voorzien door artikel 42^{quater}, §4, in fine van de Vreemdelingenwet. Het laatste lid speelt immers pas wanneer iemand heeft aangetoond zich in een uitzonderingssituatie te bevinden, quod non.

2.2.3. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster geen schending heeft aangetoond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS